

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק המישה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- הדפסה והפצה
- ניגון דקדושה
- תאוות ממון
- לשם יחוד דספירת העומר
- רבי יצחק גלבר
- התורה הזמנית:
- קצת ממשלה להמשיך שפע
- מקורות אור' מל דפי השבוע בלקו"ה
- כלים לאמונה
- שם טוב להשי"ת
- מכת קירוב
- ספירת העומר
- ראש חודש ושבט

מה סוגר את הלב?

מה המפתח אל הלב. מה פותח את הלב ומה סוגר אותו, מה מפיח בו רוח חיים ומה מכבה אותו.

ישנם הרבה דברים שמשפיעים על הלב, לטוב או למוטב. אבל יש משהו שהוא ממש 'המפתח' לכך, והוא: הניגון. ניגון של טוב, מרגש או שמח - פותח את הלב ומדליק אותו. ניגון של גסות או דיכאון - סוגר את הלב ומכבה אותו. אין כמו ניגון, בכדי להשפיע על הלב. הניגון אינו רק מוזיקה, אלא גם דיבור. לכל דיבור יש תנועה, והוא מייצר 'רוח' ו'אוויר'. לכל דיבור יש ניגון,

ישנם הרבה דברים שמשפיעים על הלב, לטוב או למוטב. אבל יש משהו שהוא ממש 'המפתח' לכך, והוא: הניגון.

הוא משפיע על הלב ועל הנפש, נרצה או לא. דיבורים שיש בהם תנועה של קירוב, של טוב ושל אהבה - פותחים את הלב. דיבורים שיש בהם רוע, ריחוק או פלגנות - סוגרים את הלב. יתירה מזו, לא רק שיר או דיבור הם ניגון, אלא גם אווירה היא ניגון. יושב לו אדם בביתו, אינו שר ולא מדבר, ועם זאת הוא מרגיש את האווירה שבחדר. אם זו אווירה של טוב, של נקיות ושל קדושה - הלב שלו נפתח. אם זו אווירה עכורה, ויכוחים או התנהגויות שאינן ראויות - הלב שלו נסגר.

טהרת המצורע

נמצא שהלב שלנו מושפע בכל רגע, מהניגון אותו הוא פוגש; אם זה באמצעות שיר, או אפילו רק באמצעות דיבור ו/או אווירה. ניגון טוב פותח אותו, ניגון שאינו טוב סוגר אותו.

סגירת הלב היא צרעת, והיא באה כעונש על לשון הרע. לשון הרע הוא מהעבירות החמורות בתורה - לא רק מצד הפגיעה בין אדם לחברו, אלא גם ובעיקר מצד הפגיעה באוויר של העולם, והפיכתו לניגון שאינו כשר. והתוצאה שלו היא צרעת, שעניינה: סגירות הלב!

טהרת המצורע היא באמצעות הציפורים. איזה ניגון משובב לב מתנגן לו בעולם בזכות הציפורים. אנחנו לא מכירים אותם, ואין לנו קשר אתם, אבל הם מנגנים לנו את העולם ואת החיים. כדאי לנו גם כן להיות כאלו; לנגן לעצמנו ולאחרים ניגון נעים ומקרר, וכך לפתוח את הלב ואת החיים.

העולם שבו אנו חיים נקרא 'עולם העשייה', וכך בדיוק הוא נראה. מה שעומד מול העיניים היא עשייה; קדחתנית, אינטנסיבית, תובעת ומייגעת. אנשים בעולם קמים בבוקר ומיד מתחילים בעשייה; לוקחים את הילדים ללימודים, הולכים לעבודה ועסוקים שם בעשייה עד הערב, חוזרים הביתה וממשיכים לעבוד, עד שעוצמים את העיניים וחוזר חלילה. עשייה עשייה עשייה.

להבדיל, גם בחייהם של יהודים שומרי תורה ומצוות, מה שניכר בחוץ היא בעיקר העשייה; מתעוררים בבוקר - נטילת ידיים, ציצית ותפילין, תפילות וברכות, לימוד תורה, קיום מצוות, עשיית חסד, וכמובן גם עשייה גשמית; אכילה, פרנסה, צרכי הבית והילדים. כך כל יום, כך כל היום. וכך גם כשמגיעים שבתות וחגים.

אז מה מבדיל בין אדם למכונה? הלב. אם רק בעשייה ותפקוד עסקיני, אזי מותר האדם מן המכונה אין, ואדרבה, המכונה טובה עשרת מונים מהאדם; במקצועיות, בזריזות וביעילות. אלא שלא. מאחורי העשייה האנושית, כל שכן היהודית - נמצא לב.

הלב, למרות שאינו נראה לעין, הוא עיקר החיים. כשיש לב, יש חשק לקום מהמיטה, להזדרז, לפעול, להתקדם ולבצע. בגשמיות וכל שכן ברוחניות. כשאין לב, הכל מת. ייתכן שלא תהיה ברירה, וצריך בכל זאת לקום מהמיטה ולעבוד, אבל זה יהיה קודר וחסר חיות, ובדרך כלל גם לא כל כך מוצלח.

המפתח של הלב

מכל משמר נצור לבך, כי ממנו תוצאות חיים. הלב הוא מקור החיים; אפילו מבחינה פיזית וגשמית - אפשר לחיות בלי ידיים ורגליים רח"ל. אפשר אפילו לחיות בלי מוח, ואנשים למרבה הצער שוכבים שנים ואפילו עשרות שנים, עם מוח שלא מתפקד אבל הם בחיים. אי אפשר לחיות, אפילו לא דקה, בלי לב. והפיזי אינו אלא משל לרוחני; אדם בלי לב, למה לא חיים.

שאלת המליון אם כן, היא מה המפתח אל הלב. מה פותח את הלב ומה סוגר אותו, מה מפיח בו רוח חיים ומה מכבה אותו. זו איננה שאלת לוקסוס, אלא שאלת החיים. השאלה אם הלב יהיה פתוח או סגור, היא שאלה של חיים ומות.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

מה מבקש רבינו? ועל מה מזדרז מוהרנ"ת? על ההדפסה!!!

יום א' אמור, כ"ו למספר בני ישראל, תקס"ח, פה לבוב-למברג

...ואדוות שפתתי למעלתו שגיסו של המדפיס הלוא הוא הרבני המפלא וכו' מורנו הרב משה נרו יאיר הוא עושה לך טובות, בעזרת ה' יתברך אשלם לו חטיבה מול חטיבה, והשם יתברך יתן לך ברוך בגשמיות וברוחניות שתגמר את ההדפסה בלי שום עכוב

פה דברי אזהב נפשו דושי"ת נחמן מן מוה"ר שמחה יצ"ו

יום ו' יגש, תקפ"ד, ברסלב

...ובכלם טרודים מאד בהדפסה, כי ידוע שאנו עוסקים בהדפוס בלי פועלים. רק רבי מענדיל ורבי חיים נחום והנער יצחק יהושע וגם בני הוהניק מורנו הרב שכנא נרו יאיר מסייע הרבה בכל פעם אבל לא בקביעות, על פן המלאכה נעשית לאט לאט. השם יתברך יהא בעזרנו לגמורם בשלמות מהרה גם יש מניעות הרבה מחמת חסרון כוונת פידוע לך מזה. על פן תראה לזרו מאד את אנשי שלומנו שבקהלתכם שיראו לשלח לי בנדיבות תקף מהנת ידם הטובה ואל יעכבו כלל כי אי אפשר לעכב הדפוס חס ושלום אפילו יום אחד פדוע לך, ותקבלו באהבה עלה אחד לדגמא... יראו עיניך וישמח לךך הקן נתן מן מוה"ר נפתלי הירץ נ"י

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	לקוטי מוהר"ן תענא	לקוטי הלכות ח"א	משנה ברורה ח"ו	דף היומי מנחות
שבת	א	יג.	פז	כב.	צז
א	ב	יג.	פח	כג.	צח
ב	ג	יד.	פט	כד.	צט
ג	ד	יד.	צ	כה.	ק
ד	ה	טז.	צא	כז.	קא
ה	ו	טז.	צב	כח.	קב
ו	ז	יז.	צג	כח.	קג

התורה הזמנית: לקוטי מוהר"ן ח"ב תורה ז'

עיון

ביטול תאוות ממון

ראו זה פלא: את התורה על תאוות ממון אמר רבינו ז"ל בראש השנה. שוו בנפשכם: מי היה אז אצל רבינו? ר' נתן! ר' שמואל אייזיק! ר' יודל! צדיקים!! זה הרי נורא נוראות!! ואיזה תורה בחר רבינו לומר אז - על עניין הממון! על משא ומתן באמונה. לשבר תאוות ממון. לתת צדקה. מה קורה כאן - - - !?

אלא שכנראה שכשמגיע ראש השנה, אז הוא יום המשפט, ושם הרי בודקים בדיקה מדוקדקת - עף על פי שהוא לכאורה צדיק, שהכל לכאורה בסדר - בכל זאת בוחנים היטב: האם אינו נוגע בכסף של אחרים!! גם זה תופס שם מקום מרכזי!

וגם אם משתמשים בכסף 'בעיית' לצורך מצווה, הקדוש ברוך הוא אינו מקבל שוחד... הקב"ה אינו מעוניין שינסו לשחד אותו! אם זה כסף כשר ללא רבב - תעשה אתו מה שאתה רוצה, אבל אם יש איזשהו שמץ של שאלה בדבר כשרות הממון, וכי תלך להשתמש בו בכדי לקיים מצווה?! האם תקנה אתרוג בכסף גזול?! האם תעשה לעצמך זוג תפילין מהודרות בכסף גנוב, וכדו'?! היתכן?! הכסף חייב להיות כשר בתכלית הכשרות, נקי ללא כל רבב וללא כל שאלות, ורק אז תוכל להשתמש בו כפי צרכיך.

וכן בעניין ניהול משק הבית צריך האדם להיות זהיר מאוד, צריך להיות תמיד בעין פקוחה שלא יצטרך להסתבך בחובות, אלא ישתדל לכלכל את הוצאות הבית בהתאם להכנסתו ולפי יכולתו

רבינו הרי אמר: "יותר טוב להיות בעל חוב לעצמי, מאשר להיות חייב לאחרים". ומה הפירוש להיות חייב לעצמי? אם אין לי ארוכת צהריים מכובדת כמו השני - הרי אני חייב לעצמי... אם אין אני יכול להרשות לעצמי חליפה מהודרת כמו השני - אזי אהיה חייב לעצמי... אכן, אמנם אני חייב לעצמי - אבל איני חייב לאחרים!

אני רואה אצל אנשים שהנושא הזה חדש וזר להם. הם שואלים: וכי גם על נושא הממון אני צריך להתפלל לפני ה' ? שלא לגעת בפרוטה של הזולת? גם מזה צריכים לעשות עניין? זה הרי נורא, הם אפילו אינם מעלים על הדעת שזה אמור להיות נושא לשיחה מעמיקה בהתבודדות.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אם סיפר אדם סודות מסחרו לפני ג' שומעים או יותר, מותר לשומעים לפרסם אותם, ואין בזה איסור לשה"ר, אף שבדרך כלל גילוי סודות מסחר גורם נזק לסוחר, והם בכלל איסור לשה"ר. [כגון כשמגלה לו איפה הוא קונה בזול או איזה חומר הוא מכניס במוצר וכדו'.]

ההיתר חל ע"פ ארבעה מהתנאים שבסעיף הקודם, ואלו הן:

- א. רק השומעים עצמם מותר להם לספר לאחרים, ולא השומעים מפי השומעים, אא"כ יתברר בשני עדים שגילה הדבר בפני שלשה.
- ב. אם ג' השומעים הם יראי ה' או קרוביו ואוהביו, שסומך עליהם שלא יגלו לאחרים, אינם עולים בחשבון ג' השומעים.
- ג. מותר רק לספר מה שגילה במסחרו, רק במקום שהיה מתפרסם ע"י ג' השומעים, ולא במקומות רחוקים יותר.
- ד. אם המגלה הזהיר את השומעים שלא יגלו מה שסיפר להם, פשוט שאסור לספר הדבר לאחרים. ואם הוסיף השומע על מה שאמר, אינו בגדר לשה"ר אלא שקר. (קיצור הל' לשה"ר פ"ר סעיף ו')

וכך החולקים - הוא מחמת שאין בינינו השלום ואהבה

באמת, שיהיה "על כל פשעים תכסה אהבה"

נתיב צדיק, קמה

ביאור 'לשם יחוד' דספירת העומר

זאת 'הנני מוכן ומזומן' אני באמת רוצה להתחדש מעתה, לקיים את המצוה היסודית הזו של ספירת העומר, שבא לקחת אותה, האדם המגושם שאוכל מאכל בהמה - מאכל שעורים, ולהרימו בתנופה להשי"ת, מכל מקום בו אני עומד.

ג] כמו שכתוב בתורה

ענין גדול להזכיר הפסוק שבו כתוב המצווה בתורה בשעת אמירת 'לשם יחוד'. ואין זה נוסח בעלמא, כי העיקר להזכירנו שיש מצווה כזו בתורה שנאמר עלינו ממש, כי התורה מדברת אלינו, ועל ידי שמזכירים את הנאמר בפסוק, מתעוררים בכיסופים להאמין שאכן אנו כעת מקיימים המצווה הזו והשי"ת מסתכל עלינו, וזה מה שהשי"ת רוצה מאיתנו ברגע זה.

ובפרט למי שמבולבל מאוד בעבודת ה' שאינו מוצא את מקומו, ותמיד מרגיש חסר בצמאון רע, שאינו יודע מה רוצה מעצמו, הרי שעיקר ישועתו לצמצם מחשבתו לאיזה מצווה פשוטה ולומר 'לשם יחוד', ולדכז מחשבתו שכעת ממש הוא מתחבר עם השי"ת, ומה שעושה כעת הוא ממש השלמות של הרגע הזה, ולכן מזכירים הפסוק של המצווה היכן שמוזכר בתורה, לעורר האמונה שזה ממש מצוות ה', שהרי כך כתוב בתורה שזה מה שצריך לעשות, ומה לי לחשוב מחשבות אחרות שצריך לעשות עוד דברים גדולים ורבים. והוא כדוגמת הענין שחידש רביז"ל 'לעשות מהתורות תפילות'.

כדרכנו במדור זה לבאר בכל פעם קטע אחד מהתפילה, נבאר בשבועות הקרובים את התפילות שמסביב לספירת העומר.

א] לשם יחוד

אי אפשר לקבל את התורה אלא על ידי האמונה, שהשי"ת משגיח על העולם, ומסתכל על כל אחד ואחד, ורואה כל מצוה ומעשה טוב שעושה. וללא אמונה זו לא שייך כמעט לקיים את התורה אלא כמצוות אנשים מלומדה. וכל עיקר החיות שיש בתורה ובקיום המצוות, הוא כאשר מכוון מחשבתו לזכור שכעת ברגע זה ממש השי"ת מסתכל ומשגיח עליו ונהנה ממנו. ולכן אומרים 'לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה' לפני כל מצוה, כדי לעורר הכוונה שעל ידי מעשה זה אנו משרים אותו עלינו ועל כל הבריאה.

ואמנם יש לכוון כך בכל מצווה, אך מייוחד תפילה זו בספירת העומר, כיון שהיא המצווה הכללית שכול תכליתו לעורר השתוקקות להתייחד עם ה' בקבלת התורה, ולכן יש להתעורר מאוד בתפילה, לבקש להתייחד עם ה' על ידי מצוות ההשתוקקות לקבלת התורה, (ליקו"ה משא ומתן ד').

ב] הנני מוכן

אחר שהתעוררנו לרצות לייחד שם ה' עלינו ועל כל הבריאה, אנו אומרים בפה מלא 'הנני מוכן ומזומן'. ויש להטות אזניו לדיבורים אלו, 'הנני' - אכן כן, אני הבשר המגושם והשפל שאינו מוצא שום קשר פנימי למה שאני עושה, בכל

הליכות

שיחות ומנהגים

התבודדות

השם יתברך, ויצאת מהצרה, אולם עדין לא התחלת לעבודו פהגן פתבטחתך, ולשכתך הבטחתך. וכן הלך וימנה לאברהם הזה את כל ההרפתקאות והצרות שבעברו עליו, ובכל פעם הבטיח לשם יתברך, שאם יצא מהצרה יתחיל לעבודו יתברך פראי - 'והפנה עתה יש לך עוד צרה, וגם היא באה לך פדי לרמוך לך שתתחיל לעבודו יתברך. פי העקר מתפנים אליך, ואתה בא ונתון לי רענגל על פדיון. מה אתה חושב, שאתה שוכר אותי?! וכי אני שוכר יום?! - 'הו דינגסט מענה?! אף בין דעו א נאמטשטיק?!' אני אפתלל עבדך, ואתה תחוד לאתלך?! כי העקר מתפנים מלמעלה עליך, רק גם אני אעוד ואתפלל עליך'.

מוהר"ת אמר: 'וואו אף זעה ערגעך א חסרון, אדער ער האט גאר ניט געהאט קיין התבודדות, טאמער האט ער געהאט, האט ער געהאט ווייניג' - 'היך ש'אני רואה איזה חסרון, או שלא היה לו כלל התבודדות. ואם היה לו, הרי שהיה לו מעט'.

ריקודו של החסיד הישיש

נער בן שנים-עשרה היה החסיד רבי יצחק גלבך, כאשר גילה את אורו של רבינו בעירת מגוריו לוקוב הפולנית. כיון שהיה גמיש וריזן, בחרו בו מפעם לפעם כדי לקחת את שקית ה'שמות' שהתאספה בבית המדרש ולהטיל אותה לחדר הגניזה שהיה מאחורי קיר גבוה. הוא היה מטפס ומשלך את ה'שמות' פנימה. ביני לביני, נבר בספרים הבלויים, שמא ימצא מציאה נאה. באחד

כיון שהגיע לוורשה, התחמם בגחלתם של אנ"ש. במיוחד אהב להאזין לשיחותיו של החסיד הדגול רבי יצחק ברייטר. יום אחד ניגש אליו רבי יצחק והטיל עליו שלוחות: בעיירה רחוקה מתגורר זקן אחד מאנ"ש שנפל למשכב, מבקש הוא אפוא ממנו ומבחור נוסף, לרכוש כרטיסי רכבת ולנסוע אל אותו חסיד מבוגר, לבקרו ולפרוש בשלומו בשם כל חסידי ברסלב.

"ומנין אקח כסף להוצאות הנסיעה?" שאל יצחק'ל. "לזה תנדא בעצמך" - הפטיר רבי יצחק וראה את העניין כסגור.

"הלכנו אני ואותו חבר" סיפר לימים רבי יצחק גלבך, "אספנו בבית המדרש את הסכום הדרוש והועדנו פנינו לאותה עיררה מרוחקת. כשאיטרנו את הבית ועמדנו בפתחו הספקנו לשמוע את קולה של בעלת הבית המפצירה בבעלה החולה כי ייתן מעט אוכל לפיו, ואילו הוא, שחולה היה, סירב לטעום את המוגש לפניו. הקשנו קלות על הדלת ונכנסנו פנימה. "מי אתם?" שאל החולה, ענינו לו כי חסידי ברסלב אנחנו והגענו במיוחד לוורשה בשליחותו של רבי יצחק ברייטר לפרוש בשלומו ולאחל לו רפואה שלמה.

"עוד הדברים בפנינו, ובעלת הבית מתבקשת על ידו: 'מהרי ומהרי מרק לכבוד האורחים ובעוד השם אוכל עמהם'. לא אירחה זוגות מעשות הדבר ובשעה קלה ערכה את השולחן עם צלחות מרק מהבילות. וראה פלא, חולה זה, שאך לפני שעה קלה לא היה מסוגל לטעום כלום, קם ממיתו וישב עמו ליד השולחן, כשהוא אוכל עמו ופיו אינו פוסק מלדבר מרבינו הקדוש. ולא נחה דעתו עד שרקד עמו באהבה ובשמחה עצומה..."

והיה בו, בספור זה, כדי להמחיש איך התקיים בהם באנשי שלומנו דיבורו של רבינו הקדוש: "העולם ראוי שיתמהו על האהבה שבינינו".

העולם ראוי שיתמהו. החסיד ר' יצחק גלבך זצ"ל

הימים תוך כדי חיפוש מצא ספר חדש שדף השער שלו נתלש. כשסיים לטפל בגניזה תר אחד מקום שקט, מצא לו בית כנסת שהיה ריק והחל מעיין בספר.

לפתע ניגש אליו יהודי מבוגר, ואמר לו "תן לי את הספר, אתן לך כזה חדש. ותתחיל לחיות!". יהודי הזה היה מוכנה בעיירה משה 'טענצער' (=הרוקד) משום שהיה מרבה לרקוד. בעמוד השער של הספר צוין שם המדפיס: החסיד ר' אהרן לייב ציגלמן מוורשה.

אחרי תקופה בה הגה יצחק'ל בספר, נקשר אליו מאוד, הוא החליט לחפש את המדפיס, שמא יתודע דרכו לעוד ספרים מרבינו. הוא ביקש מאביו שירשה לו לנסוע ללמוד ביישיבה בוורשה. כך קיווה להתחקות אחרי חסידי ברסלב. האב הסכים, וכך הגיע לוורשה, שם למד ביישיבת 'תורת חיים' דבריסק, בה למדו רבים מטובי הבחורים החסידיים, והיתה בה גם קבוצה גדולה של בחורים בני עליה מחסידי ברסלב.

בהגיעו לוורשה, ברר על מקום מגוריו של מדפיס הספר, ומאן דהוא נתן לו את כתובת הישיבה בה למדו בניו של רבי אהרן לייב. בבואו לישיבה

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ז' שיעור כ"א
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

הקדמה לחלק שני של סדר המשנת הפרנסה

הנה נתבאר לעיל בענין האכילה שיש שני דרכים של המשכת הארת הרצון בעת האכילה, והם דרכים של חכמה ובינה, שרוצה ושאינו רוצה. ואחר כך חזר והודיע את טעם הענין, למה אין הארת הרצון באה אלא דווקא בעת האכילה, כי כך הוא סדר המשכת הפרנסה, שהאדם ממשך את הארת הרצון בדרך של תחילת הרמזים, ובאותה שעה עדיין לא נכללים בן ותלמיד, וכאן מבאר איך מוסיף ונמשך אור זה בדרך של 'בינה' שנכללים יחד בן ותלמיד.

וביאור הענין, כי תחילה נמשך הדעת בדרך של חכמה והוא ראשית הרמזים, שהצדיק מאיר בו את הדעת להסתכל בכל דבר בהסתכלות של אמונה, להאמין שהש"ת קורא לי כאן לעבדו, בכל הרחבה ובכל נסיון הוא מסתכל מתוך אמונה שהש"ת קורא לו ורוצה בעבודתו, הן בדרך של 'איה' והן בדרך של 'מלא'. וגם כשנדמה לו שהוא בחושך ואפילה יחפש את הרמזים לראות שהש"ת אתו עמו ואצלו, יהיה מה שיהיה. וכל זה הוא הרמזים שבים החכמה. ועל ידי זה זוכה וממשך את הבטחון ועל ידו נמשך עליו אור היובל שהוא כלליות העולמות. [ופנימיות הענין, כי תחילה נמשכים הרמזים מספירת החכמה, שהיא מאירה בדרך של 'מרחוק נראה ה' לי, כלומר, שאינו יכול לחלק את האור בדרך של פרטיות. ואח"כ הוא מאיר בדרך של בינה. ועל כן לעיל כתב את ענין הרמזים שבים החכמה שעיקרו הוא מספירת החכמה, וכאן כתב את ענין היובל שהוא ספירת הבינה]

המשנת הפרנסה על ידי הבטחונות

וזהו: **בְּלֶמֶס אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְתַת אֲבָלָם בְּעֵתוֹ. כִּי הִכַּל מִסְתַּבְּלִין וּמִצְפִּין עַל פְּרִנְסָה, וְהַמְלָכוֹת מְלַקְט וּמִקְבֵּץ כָּל אֱלוֹי הַבְּטָחוֹנוֹת שֶׁל כָּל פְּאֵי עוֹלָם, מִה שְׁבָלָם מִצְפִּין וּמִסְתַּבְּלִין עַל פְּרִנְסָה,**

הנה הדעת שנמשכה בדרך החכמה אינה בדרך של גדלות המת, אלא היא ראשית ההארה שמאיר מלמעלה לעורר את האדם להשתוקק להש"ת, ועדיין לא נמשך לו בדרך של כלליות הבן והתלמיד, שהוא אור הבינה, אבל בהארת אור הידיים שבים החכמה, כבר מאיר בו כח של בטחונות, שהוא בטוח שהש"ת אתו עמו ואצלו, הוא יכול לאכול בקדושה, לדעת ולהאמין שעל ידי אכילתו של ישראל נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין (ליקו"מ סי' סב).

שכל אלו הם בטחונות שהאדם בטוח בהם בהש"ת ומייחל אליו לזכות לאכול בקדושה שלמה ולהמשיך את שפע הדעת בשלמות. והשכינה עולה עם בטחונות אלו להעלות נחת רוח לפני הש"ת לעורר את הארת הרחמים להמשיך ביותר את הארת הבינה [כמו שנתבאר לעיל שעל ידי עבודת גושי עפר עולה חלקי הקדושה מלמטה בבחי' ב"ן, ועי"ז נמשך אור מ"ה החדש שהוא אור הדעת].

לעורר עת רצון

ועם אלו הבטחונות עולה המלכות ומקבל פְּרִנְסָה מן יְדֵים הַנְּזִל. וזהו: **"בְּלֶמֶס אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ עַל יְדֵי הַבְּטָחוֹנוֹת הַנְּזִל, שְׂבָלָם יִשְׁבְּרוּן אֱלֹהֵי וּמִצְפִּין וּמִסְתַּבְּלִין עַל פְּרִנְסָה, עַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַפְּרִנְסָה עַל יְדֵי הַמְלָכוֹת כְּנִזְל. וְזֶהוּ: "לְתַת אֲבָלָם בְּעֵתוֹ" בְּעֵתוֹ דִּיקָא, בְּחֵינַת הָאֲרַת הָרְצוֹן, שְׂמִתְגַּבְּלָה בְּתוֹךְ הַפְּרִנְסָה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת: "בְּעֵת יֵאמֵר לְעֵקֶב וּלְיִשְׂרָאֵל מִה שְׂעַל אֵל", בְּחֵינַת: "וְאֵתָה נֹתֵן לָהֶם אֵת אֲבָלָם בְּעֵתוֹ", בְּחֵינַת: "פֹּתַח אֵת יְדֵי וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן", כְּנִזְל.**

על ידי 'בטחונות אלו' שבוטח האדם בהש"ת בהיותו למטה, גוש עפר וקרין מחומר, על ידם עולה השכינה הק' וממשיכה את שפע 'הפרנסה' ודעת דקדושה בשלמות הארת הרצון, לפתוח שערי עת רצון, והאדם עולה למדרגה של למעלה ממלאכי השרת, כמו שנתבאר לעיל בענין האכילה, שמעלת ישראל על מלאכי השרת הוא שישוראל יכולים לעלות למדרגה של שלמות הארת הרצון, שהוא מ'ה' פנימי יותר, על ידי שהם עולים ומעלים מעבודת דרי מטה דייקא, ועל ידם מעלים בבחי' תכלית הידיעה שלא ידע' להשיג מקיף חדש, שהוא מקיף הכולל בן ותלמיד, והוא למעלה מהשגת מלאכי השרת.

הארת אור הפנים

וזהו: **"כִּי יְמִינָה זִרְזֻעָה וְאוֹר פְּנֵיהָ כִּי רְצִיתָם" (תהלים מ"ד), 'יְמִינָה זִרְזֻעָה'**

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

על ידי מה נשפע שפע טובה וברכה וכל טוב לבית ישראל? ועל-כן אשרי הזוכה לתן מעות לצדקה נוראה פזאת להדפיס ספרים קדושים לשם שמים, שְׂבֻדָּאֵי אֲשֵׁרֵי וְחִלְקוּ שְׂוֹבָה לְזִנּוֹת אֵת הַרְבִּים לְהַאִיר חֲדוּשֵׁי תוֹרָה הַקְּדוּשִׁים לְכָל יִשְׂרָאֵל, עי"ז זוכין להשגחה שלמה, שעי"ז נמשך שפע טובה וברכה וכל טוב לבית ישראל!! קידושין ג כב, עיין שם!

הזוכה אתה

למי כותב ר' נתן: "ה' יתברך יאיר עיניהם שיזכו לידע מי הוא זקנם הקדוש"? וידא

איין בלעטל

אור העצה מה'דף היומי' בסמ"ק ליקוטי הלכות

התורה הזמנית - ליקו"ת סי' ז'

זה בחינת ה'הדים הנ"ל, שבהם מתגלה הארת המקיפים, שהוא בחינת הארת הרצון כנ"ל. וזהו: 'ואור פניו פי רצינתם, פי המקיפים הם אור הפנים, וזה: 'פי רצינתם, פי הם בחינת הארת הרצון, כנ"ל.

כאן מתגלה הארת הידים בשלמות, כמו שמודיע הכתוב (תהלים מד) שאבותינו לא ירשו את ארץ ישראל (שהוא גילוי מידת המלכות המתגלה בשלמות בבית המקדש כדלהלן אות יא). לא בחרבם וכח ממשלתם, אלא 'פי מינה דרועה ואור פניו פי רצינתם, כלומר, על ידי יגיעות אלו עוררו מחדש את הארת רחמי הש"ת בבחינת אור הפנים (כמו שיתבאר להלן בענין 'מעשה דרבי אליעזר). ומשם נמשך הארת הידיים ימין ושמאל (הנקראים ימין וזרוע כמובא בברכות דף וז). הכל על ידי הארת הרצון.

הארת אור היובל

וזהו: 'אשריך ארץ שמלכה בן חרין ושריך בעת יאכלו' (קהלת י ה). 'חרות' זה בחינת יובל, שהוא בחינת כלליות בן ותלמיד, פי יובל הוא אותיות: 'יובל פניו למודי יו' (שעיה נד), דהיינו כלליות בן ותלמיד. פי פניו זה בן, 'למודי ה' הם תלמידים, ומכלליות בן ותלמיד שהוא בחינת יובל, בחינת חרות, משם מקבל המלכות הפרנסה כנ"ל. וזהו: 'אשריך ארץ שמלכה בן חרין' שמלכות מקבל הפרנסה מבחינת חרות, בחינת יובל וכו' כנ"ל. וזהו: 'אשריך בעת יאכלו' 'בעת' זה בחינת התגלות הרצון שמתגלה בשעת אכילה, בחינת: בעת יאמר וכו' כנ"ל.

על ידי הארה זו נמשך החיות למלכות, לעשותה בת חורין מאחיזת הקליפות וההסתרה, שלא תהיה עוד אי קף ארץ שמלכה נער, כלומר, מצב המלכות קודם תיקון זה, שאז היא מקבל מרוח טטות והתגברות הדינים הנקראים 'ערי' [וכמובא ביאור פסוקים אלו בהרחבה בזה"ק לך לך צה: תרומה קעה. ועוד]. ועל ידם גם האכילה היא מתוך כבוד וחושך, משיכה גשמית בלי סוף ואין לו מוצא לאכול בקדושה. אלא תהיה אשריך ארץ שמלכה בן חרין, שאינה כבושה בחבלי הדינים אלא מקבלת הארתה ממדרגת הבינה, שהיא הארת 'כלליות בן ותלמיד', והיא עולם החירות (כמו שאמר הכתוב (ויקרא כה, י) וקראתם דרור בארץ לכל יושביה יובל היא תהיה לכם).

ועל ידי זה לא תהיה אכילתם של בניה מתוך שכרות אלא אשריך בעת יאכלו, אכילתם היא מתוך 'התגלות הרצון שמתגלה בשעת אכילה, התגלות שלמה שלמעלה ממלאכי השרת, התגלות הנקראת 'בעת יאכלו, כמו שנתבאר בבחינת בעת יאמר וכו' כנ"ל. אכילה שהיא פגובה ולא בשתי, כלומר, מתוך ממשלה ושלטון על אכילתם, ולא בשכרות ואבידת הדעת. כי בעת כל המשכת הפרנסה נמשכת מידיים שנכללו בהם בן ותלמיד יחד, כלומר, שיכול לאכול את אכילתו בקדושה של איה' ומלא גם יחד, להזהר לפרוש מתאוות אכילה לפי יכלתו לאכול בקדושה לפי מדרגתו, ויחד עמה להאמין באמונה שלמה שהנה הש"ת נמצא כאן אהו עמו ואצלו בכל נקודה של אכילה בכשרות על פי תורה.

אין מסיחין בשעת הסעודה

וזה בחינת (ענין ה): 'אין מסיחין בסעודה, פי אז, בשעת סעודה, מאיר הארת הרצון שהוא בחינת הארת המקיפים, שהם בחינת שתיקה, בחינת: שתיקה, כך עלה במחשבה, כנ"ל.

ועל כן נתנו חז"ל עצה למעשה איך לעסוק בעבודת האכילה, שבשעה שאוכל וממשיך את הארת הרצון אז הוא בסכנה משני צדדים, מצד אחד מעוררו בו היצר הרע מחשבות של התעוררות לצייר לו את קדושת האכילה למעלה ממדרגתו עכשיו, שהיה צריך לאכול יותר בקדושה, והאכילה זו שאוכל עכשיו אינה אלא אכילה מגושמת ומרחיקה אותו מהש"ת, או מעוררו בו מחשבות הפוכות של דברי הבאי וגשמיות העולם, משיכת התאוות וכל דבר המסיח את דעתו מקדושת האכילה.

ועל זה הזהירו חז"ל שיהגור מתניו בלי שלימוזלוקייט, ויזהר לשתוק ותהיה דעתו נתונה בקדושת האכילה, ויזהר מכל דבר המסיח את דעתו מקדושת האכילה, הן לשתוק מהתעוררות הלב המעוררת אותו, והן ממחשבות של משיכה גשמית - כל אחד לפי מדרגתו, ועל ידי זה יזכה להמשיך בשלמות את קדושת האכילה ואת הארת הרצון הנמשכת בה.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"ת סי' ז' יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il בלש"ק 5. בלש"ק 6. בלש"ק 5. בלש"ק 5. בלש"ק 5.

ליתן צדקה מתוך גאווה ויישות, והעיקר הוא להכניע ליבו, ולכן יש לתת מתוך כך שמעורר בעצמו ההרגש של צער העני. ויחד עם זאת לרומם המוחין דקטנות של העני הנמצא בדחק, שלא ירגיש עצמו כנבוה ושפל, וכך זוכה לתקן הגאווה דקדושה, ולכן עיקר הצדקה הוא לפייסו העני בדברים ולהאיר פניו.

יום רביעי - דף צ"א

למה קיום התורה תלוי בהתקרבות לצדיקים? כשיש מחלוקת על הצדיקים, נעלם התנוצצות המוח להכיר במלכות ה', ואף שאולי יודעים מה', אבל אין התנוצצות המוח להכיר מלכות ה', וממילא אין מייחדים השכינה עם דורה בכל מצוה שעושים. וכאשר אין מתנוצץ המוח לראות מציאות ה' בתוך הבריאה, אזי האדם נופל לגאווה ולוקח מלכות לעצמו, שזהו גלות השכינה, ומתרחק מהתכלית של כל מצוה, לייחד קודשא בריך הוא ושכינתא - לבטל המלכות לה'.

יום חמישי - דף צ"ב

האם גאווה וענווה סותרים זה לזה? גאווה וענווה הם דבר אחד. ש"ע שמתבטל לה', זוכה לגאווה דקדושה, לדעת מגדולת גופו הגשמי שזוכה להתקרב לה'. ולעומת זאת, ע"י שמתגאה, שלוקח מלכות לעצמו, נופל לענווה פסולה לחשוב שאינו שווה כלום. ובלי התקרבות לצדיק, אין האדם יכול לאחדם יחד, ונופל או לגאווה פסולה, או לענווה פסולה. והוא דבר שאי אפשר לבארו בשכל, ורק ע"י שיושבים באוהל הצדיק ותורתו, מתנוצץ המוח להבין איך לחיות עם שניהם.

יום שישי - דף צ"ג

להתפעל מעצם הצדיק בלימוד תורתו תכלית תורת הצדיק להמשיך ענווה וביטול. אך יש לעסוק בתורתו מתוך הסתכלות על פניו, היינו להתפעל מגדולת הצדיק ומעצם הביטול שזכה לה', ורק כך יזכה שהתורה ימשיך עליו בוושה וביטול לה'. ולולא הקדמה זו של ההתפעלות מיופי הארת ה' המאיר בפני הצדיק, יכול להיתפס על יופי הדרוש וליפול לגאווה ויישות.

שבת קודש - דף פ"ז

מהו עיקר היגיעה בהבנת תורת הצדיק? הצדיקים גילו דרושי תורה, וכוננתם בדרושים אלו הוא לא הדרוש בעצמו, אלא להמשיך עי"ז התנוצצות רוח אלוקים, כי על ידי הדרושים יש תפיסה בהתנוצצות שרוצים להאיר. וע"כ כשלומדים הדרושים שלהם צריך לחפש את הרוח חיים והתנוצצות המוחין הבוקעים מתוך דברי תורתם. וכמבואר בדברי רבינו"ל (ליקו"ת סי' ע"ב) שהסימן אם היה אצל צדיק אמת, כאשר נמשך עליו בושה ושפלות של התנוצצות המוחין על ידי התורה ששמע ממנו.

יום ראשון - דף פ"ח

האם שייך להוציא הגאווה? נדמה לאדם שהגאווה והיישות היא חלק מהמציאות שלו, ולא שייך להתבטל לה'. אך הגאווה נמשלת לצואה, כי הוא כדוגמת הפסולת המיותרת שבמאכל שיוצא לחוץ, כך גם הגאווה היא 'מותרות' היפך מידת הביטול. וע"כ מברכים 'אשר יצר' בכל בוקר ובכל פעם שמפנה צרכיו, בכדי להזכיר לעצמו, שכמו שיש בו הכח לדחות הפסולת הגשמית, כמו יש בו בודאי הכח לדחות המותרות הרוחני שהוא הגאווה.

יום שני - דף פ"ט

איך מכניעים היישות של הגוף? גאווה והענווה הוא לא רק עבודת מח ולב, אלא גם בפרטיות כל האברים, לעורר השליחות הפרטית של כל אחד מהרמ"ח אברים. כי לכל אבר יש תפקיד בעולם להמליך את ה', אלא שמחמת חטא אדם הראשון נפל האבר ליישות וגאווה, להיות כבשר נפרד מאלקות, וכך אין האדם שומר להשתמש בכל איבר ואיבר לכבוד ה'. והעצה היא, לעורר גאווה דקדושה בפרטיות של כל אבר, לחזק ולעוררו בדברים על העבודה שיש בפרטיות האיבר, וכך זוכה לעשות 'תחיית המתים' לאיבר.

יום שלישי - דף צ'

למה יש להאיר פנים לזולת? עיקר מצות הצדקה הוא להביא האדם לשפלות אמיתית, ולבוא לגאווה דקדושה. ולכן אין די בכך שמוציא ממונו, כי יכול

מושגים בתורה ז' תניינא

השגות

כח הריח

ריח דקדושה הוא תפיסת הנשמה בשרשה למעלה למעלה, שעל ידי כח הריח שייך התדבקות והתקשרות שם. והוא מהות כח היראה, שתופס ומרגיש שיש קדושה למעלה למעלה ומדבק עצמו בזה. וכל זמן שיש לנשמה אחיזה בשרשה הרי שיש בו יראה דקדושה, וככל שנגדל כח זה יש בו כח דקדושה יותר ויותר לעבודת ה' ולהתגבר כנגד כל מיני חיות שאינם מועילים לנשמה ומרחיקים אותה מריח דקדושה. ועל ידי שמעוררים כח הטוב כנקודות טובות וחלקי האמונה, ומתעורר שיר של חסד מתחזק הדבקות והקשר והריח דקדושה, כי הנשמות גדלות בגן שמוסיפות כוחות דקדושה והתקשרות למעלה למעלה לשרשם.

מכת ערוב

המדרש (תנחומא פרשת בא - ד') אומר למה היכה השם יתברך את מצרים במכה משונה כזו של מכת ערוב. זאת מחמת שהמצרים השתעבדו ביהודים, ורצו שישמרו על ילדיהם כמו 'פדגוג' [מחנך]. ומשום כך נענשו בעונש משונה כזה, ששלח להם מכת ערוב, כמה וכמה סוגי חיות. אריות, זאבים, נמרים, דובים ונשרים. וכך היה למצרי חמישה בניס, והיה נותן לישראל להוציאן לשוק בידו ולשמור עליהם. והנה בא ארי ונטל אחד, בא זאב ונטל אחד, בא דוב ונטל אחד, בא נמר ונטל אחד, ובא הנשר ונטל אחד. ואחר כך היה חוזר לישראל לביתו של המצרי לבדו ללא ילדיו המצריים. והאדון היה שואל אותו היכן בניי. השיב לו הישראל, בא ונעשה לך חשבון, כי הנה בא הארי ונטל אחד, והזאב אחד, הדוב אחד, ונמר אחד, ונשר אחד.

מדרש זה הוא פלא, כי למה צריך מכת ערוב שיבואו כמה סוגי חיות שכל אחד ייקח ילד מצרי אחר. די בכך שיבוא סוג אחד של חיה ויטול את ילדי המצרים. אלא שהמדרש מדגיש, שמכה זו הייתה מידה כנגד מידה, וכמו שהמצרים רצו שהיהודים ישמרו על ילדיהם לא סתם שמירה, אלא שמירה כמו של 'פדגוג' (כהדגשת לשון המדרש), והיינו לא שישמרו על כל הילדים כקבוצה אחת, אלא שישמרו על כל ילד בנפרד, לתת לאותו ילד בדיק מה שצריך. ולכן נענשו מידה כנגד מידה, שהגיעו כמה וכמה סוגי חיות, שכל אחד נטל ילד אחר בנפרד, וממילא היה עושה הישראל חשבון בפרטיות, ואומר איזה חיה לקחה כל ילד, ולא אמר רק בכלליות, שחיות טרפו אותם.

ומכלל אריכות תיאור המדרש של כמות סוגי החיות, והחשבון שהיה עושה הישראל עם המצרי, ולמדים אנו, מהו חינוך, ואיך צריך לעשות חשבון על כל ילד בנפרד. כי כל אחד צריך את השמירה שלו בפרטיות. וכמו שאמר אב אחד שאמר שיש לו עשרה ילדים, אחד מכל סוג.

וגיתן להוסיף קצת בנותן טעם, מה שאומרים העולם בדרך צחות, למה חשוב לומר פרק שירה בכל יום. כיון שהאדם מחוייב להתפלל בכל יום להשי"ת, אלא שבכל יום מתלבש באדם איזה מידה של חיה אחרת, שפעם מתעורר בבוקר מלא יישות כמו פיל, ולמחרתו קם משנתו בקטנות המוחין כמו זבוב, ופעם גיבור כארי וכו'. וכיון שאין יכול האדם לדייק בכל יום איזה רוח של חיה התלבש בו, לכן יאמר פרק שירה בכל יום, היינו שישיר לה' את השירות של כל החיות, וכך בוודאי יצא ידי חובת תפילה.

ועל דרך זה נוכל להטעים יותר דברי המדרש שמאריך בתיאורי החיות, שכל חיה לקח ילד אחר, היינו שהתלבש בכל ילד מידה של חיה אחרת שצריך לתקן בחייו, ותפקיד הפדגוג והמחנך, לשים לב בפרטיות כל ילד וילד ולעשות חשבון איזה חיה לקחה אותו.

לעשות כלים לאמונה

החמישים שהוא קבלת התורה, שמישם עיקר השלימות, כי משם עיקר רוח החיים כנ"ל עכ"ל. וכמו שאכן ראינו אצל אנ"ש שהאריכו וצעקו הרבה מאוד באמירת סדר ספירת העומר בהתעוררות וכיסופים, בצעקות ואנחות, על כי ידי הכיסופים והצעקות האלו אנו מתקנים כלים לקבל אור התורה, אור הדעת דקדושה לידע כי "ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו".

וענין ימי ספירת העומר הוא ענין אתערותא דלתתא (התעוררות מלמטה, מצד האדם עצמו) ועבודה בבחינת מוחין דקטנות, כמבואר בכתבי האריז"ל ומובא כמה וכמה פעמים בליקוטי הלכות, שבלייל הסדר מקבלים את המוחין גדולות וקטנות שלא כסדר, ואז מאירה הדעת באור גדול מאד, ואחר כך מסתלקים המוחין וצריך לעשות אתערותא דלתתא בימי הספירה הקדושים עד שזוכין על ידי האתערותא דלתתא הזו, של ספירת העומר, לאורו של חג השבועות הק'. כי אי אפשר לזכות לתורת ה', לדעת דקדושה, כי אם על ידי כלים הנעשים דווקא על ידי הגעגועים וההשתוקקות, שהאדם משתוקק ומתגעגע בתוקף החושך ענן וערפל להתקרב להשם יתברך ולהידיבק בו ית', וצועק ומתאנח על זה להשם יתברך, שענין זה אינו נעשה אלא דייקא בעת אשר אין הדעת מאיר כמבואר בליקו"מ (ס' קטו ועוד). יעזרו השי"ת לקבל את הארות ימי הספירה כראוי, אכ"ד.

אחר ימי הפסח שעבר עלינו בשמחה ובטוב לבב, בקדושה ובטהרה, בהם יצאנו ממצרים - כל אחד ממצרי נפשו, אנו עומדים בימי הספירה הק', כל קוטב ימי הספירה הוא לכסוף ולהשתוקק לצאת ממצולות ים מהבלי העוה"ז, ולזכות לדעת דקדושה, לידע ולהודיע ולהידוע "אז ס'איז קיין שום תכלית נישט דא אויף די וועלט נאר גאט ב"ה צו דינען" (=שאיין שום תכלית כלל בעולם הזה, אלא רק לעבוד את ה' באמת) ושאיין שום נועם ואושר ותכלית אמיתי בעולם כי אם לבלות הימים והשנים בתורה ותפילה ועבודת השם, שזה ענין קבלת התורה שהוא הדעת דקדושה. כי באמת אי אפשר לזכות לדעת זו כי אם על ידי כלים, כמבואר בליקוטי הלכות (הלכות פסח ה, ג) וזלה"ק: "ועל ידי הספירה של אלו הימים שהם בחינת כלים, כי הימים הם בחינת כלים ומדות, על ידי זה יוצאין מטומאה לטהרה ומתקנין הימים והכלים כדי לזכות לקבל אור התורה בשבועות בבחינת ברכה ע"י תיקון הכלים כנ"ל עכ"ל.

ועל ידי מה עושים כלים? על ידי הכיסופים וההשתוקקות להשם יתברך, וריבוי הצעקות והאנחות אשר הם פרי הכיסופים והגעגועים. וענין החתירה והגעגועים באנחות וצעקות בימי הספירה מבואר בליקוטי הלכות (הלכות פסח ג, יד) וזלה"ק: "שמתאנחין ומתגעגעין ליום

עומק הפרשה

שם טוב להשם יתברך

מתים ויצאו חיים' (קה"ד ז, א), וכמו שאמרו חז"ל (ויק"ר כ, ב) 'זוהו של אחאב כולן עובדי עבודת כוכבים היו, וע"י שלא היו בהן דילטורין היו יוצאין למלחמה ונוצחין'.

ההיפך מזה הוא המספר לשון הרע, כשהאדם מזלזל ברעהו ומספר עליו לשון הרע, הוא ממצט ומסתיר את שמו הגדול בעולם, שמו של מלך מלכי המלכים כבר אינו גדול ומשובח בפי כל שרי מעלה כמו שהיה, תכלית הבריאה כבר אינה נעשית כראוי, וממילא גם השכינה הק' אינם מקבלת את השפע כמו שהיה, ואת השפע יונקים קליפות אלו השאת הבהרת והספחת.

זה הוא גם עבודת ימי ספירת העומר, בימים אלו אנו מזככים את נפשותינו מטומאת מצרים ומכניים אותה לקבלת התורה הק', עיקר הטהרה והזדככות הנפש היא להאיר בה את מעלת ישראל, וכך לרכוש לעצמו עוד נקודה של טהרת הנפש, ועוד נקודה שהוא שב ומאיר בה את שמו הגדול, ודווקא בצורה זו הוא מפאר וממליך את שמו הגדול בעולם עד היום הנורא של חג השבועות שקרא השי"ת ואמר 'הייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש'.

(ע"פ ליקו"ה חנוכה ד, נדיקין ד ועוד)

אדם פי יהיה בעור בשור שאת או ספחת או בהרת

את מהות ענין הלשון הרע ואת הנגעים הצומחים ממנו מבאר האריז"ל (עין חיים לח, ב), כשנמשך האור והמוחין בעולם והשכינה מתגלה ומקבלת את השפע כראוי הוא נקרא 'שם טוב', אבל בעון לשון הרע, מעורר האדם דינים למעלה והשפע אינו נמשך כראוי, ותחת אותו 'שם טוב' עולים ויוצאים קליפות קשות הנקראות שאת ספחת ובהרת.

מהור"ת מבאר כדרכו את עומק הענין למעשה, שמו של ה' בעולם הוא עם ישראל, הם שמו ותפארתו בעבורם ברא את העולם ואת כל אשר בו כדי לגלות על ידם את שמו ותפארתו.

כשהאדם משבח ומפאר את רעהו, הוא מגדיל את שם ה' בעולם ומוציא לו 'שם טוב', כל שרי מעלה משבחים ומפארים את שמו של מלך מלכי המלכים שיש לו אומה נפלאה כעם ישראל.

כשמתגלה שמו יתברך בעולם, אין שום אחיזה למקטרגים ולבעלי הדינים, כמו שאמרו חז"ל על חנניא ישאל ועזריה שהושלכו לכבשן האש, 'בעלי שם טוב ננסו למקום

◆ ולא 'נתן' למוט ג'גלני: קמפיין נפלא ומעורר מופץ בימים אלו בריכוזי חסידי ברסלב, סביב ההתחזקות הציבורית המורגשת בלימוד 'הדף היומי' בליקוטי הלכות. במסגרת הקמפיין נערכים מבחנים אמריקאיים על הדף בקו 'טעם גן עדן' לנערים ואברכים, עם הגרלות יוקרתיות. לפרטים נוספים, למבחנים וקבלת תזכורות טלפוניות: 029924777.

◆ הופיע! סט זמירות שבת המפואר 'אזמר בשבחין' עם ציטוטים וסיפורים מרביז"ל ותלמידיו זיע"א. להשיג בנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב.

◆ התורה הזמנית: בס"ד, העוסקים בתורות רביז"ל זוכים וטועמים טעם גן עדן כבר כאן בעולם הזה, כשבשני המסלולים הציבוריים המרכזיים מתכוננים בהתרגשות לזמן קיין הבעל"ט. במסלול 'תמימי דרך' מתחילים בימים אלו בלימוד תורה ח' שבליקוטי מוהר"ן תנינא, תורה אותה אמר רביז"ל ב"ה הסמוך להסתלקותו ומכונה 'הצוואה של רבינו', בה נלמד לחפש אחר ה'רוח הקודש' של הצדיק ועוד עניינים רבים הנוגעים לכל אחד מאתנו.

◆ במסלול 'לטייל בתורתו' מתחילים בלימוד תורה ד' שבליקוטי מוהר"ן קמא, כשהיעד בתורה זו מופיע בתחילתה: 'כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שְׁכָל מְאֻרְעוֹתָיו הֵם לטוֹבָתוֹ, זֹאת הַבְּחִינָה הַיָּא מְעִין עוֹלָם הַבָּא!'

יור"ע י"י מנחם עולה לתורה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית
02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מדי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורישית נכס נצח: עולה לתורה, בנק
מרגנטיל 17, סניף 725, חשבון 3646.

החיזוק השבועי

ועקר ההתקרבות והדבקות של איש הישראלי לה' יתברך הוא על ידי קול נגון דקדושה כידוע גדל מעלת הנגינה לכל מי שרוצה לדבק את עצמו בה' יתברך, כי הנגינה יש לה כח גדול להמשיך את האדם לה' יתברך... כי עקר ההתקרבות והדבקות הוא על ידי קול נגינה וכמובן דבדי אדונו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה בכמה מקומות, ובפרט בהמעשה משכנה בעטלידש של יום השלישי ויום הרביעי ויום הששי מגדל עצם מעלת הנגינה, וכמבאר עוד בשיחותיו הקודשות:

ליקוטי הלכות, אפטרופוס ג. ד

יהלום

שוב לאדם להרגיל את עצמו להחיות את עצמו בכל פעם על-ידי איזה נגון:

ליקוטי עצות, נגינה יא

התורה, [עפ"י ליקו"ה פקדון ד', שעיקר הספירה בכל יום הוא המלכות' של המידה השייכת לאותו היום]. אז מה אני אמור לעשות למעשה בימי הספירה?

בואדי שהעיקר הוא למעשה, שצריך כל אחד להתעורר כמה שיוכל להטהר מהמידות הרעות. אבל היות ועדיין לא קבלנו את התורה לאחר יציאת מצרים, ואנו עדיין שרויים תחת זוהמת מ"ט שערי טומאה, מהיכן ניקח כח להטהר ולהתעלות למעשה מהגשמיות, אין לנו כמעט שום התעוררות, ואין אנו יודעים איך להתקרב ומה צריך לעשות בדיוק, וגם אם אנחנו יודעים אז לא תמיד יכולים אנו 'למעשה' לקיים את מה שאנו יודעים. עיקר ה'למעשה' של ספירת העומר הוא לכסוף ולהשתוקק, לעורר בלב רצונות להתקרב להשי"ת, ולאמרם 'למעשה' בפה, לא רק להרגיש בלב, אלא להוציא בפה מלא, לומר לפני ה', תקרב אותי אליך, תקדש אותי, וכך לרדת יותר לפרטים של עבודת ה', כל אחד לפי מה שלמדו ולפי מה שידוע שחסר לו.

כבר נמצאים בעומק הספירה, בכל יום צריך לתקן מידה אחת, ואנכי לא זכיתי לתקן אפילו מידה אחת.

אל ייחלש האדם בדעתו לומר, שלא התחיל לתקן אפילו מידה אחת מכל תיקוני המידות המאירים בימי הספירה, כי כל מהות הספירה הוא השתוקקות, על ידי שמבטל עצמו ורואה ריחוקו מהמידות, ובכל זאת עומד בגבורה ואינו מתייאש וממשיך להשתוקק. וכל מה שסופר בכל יום, הוא לא לספור איך זכיתי כבר למידה של היום, אלא להיפך, עד כמה לא זכיתי למידה זו שספרתי היום, ואני מצפה לישועת ה' שיקרב אותי בשבועות.

עיקר ההתקרבות הוא האתערותא דלעילא שה' יורד על הר סיני בשבועות לקרבנו, ואנו צריכים רק אתערותא דלתתא, להשתוקק לישועת ה'. והתשוקה היא בפרטיות כל יום ויום, לצפות לתקן המידה של אותה היום. כי מבין שהוא לבדו אינו אווז בלולם, ממש כמו בהמה, יום אחר יום, עד יום ארבעים ותשע אז נשלם 'המלכות דמלכות', וזוכה לקבלת

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

דיני ראש חודש בער"ש ובשבת

תספירת וקציצת צפרנים
א. ז"ל המושג'ב (רס, ז): יש מקומות שאין מגלחים ואין נוטלים צפרנים בראש חודש אפילו חל ביום ערב שבת קודש. כי כן צוה רבינו יהודה הקסידי. וכן בעוד פוסקים כתבו שיש להזהר בזה. והנה לגבי ראש חודש שחל בימות החל, גנדאי יש להזהר בזה. אך לגבי ראש חודש שחל ביום ששי, דגני הפוסקים אם יש לאסור, ובפרט לגבי קציצת צפרנים שהקלו יותר.

ב. למעשה לגבי 'תספירת': יש להחמיר ולא להסתפר בראש חודש שחל בערב שבת. ואם יש צורך גדול להסתפר, יש לשאול חכם אם להתיר.

ג. לגבי 'קציצת צפרנים': (א) החכם ענינו בראשו לקצצם ביום חמישי. ויש מחמירים לקצצם רק ביום רביעי. (ב) וגי שלא לקצצם אז, לכתחלה יש להחמיר ולא לקצצם ביום ששי. (ג) אם הצפרנים גדולות ומפריעות, או שיש בזה משום 'כבוד הבריות', או משום 'קציצת לנטילת ידים' - המייד לקצצם ביום ששי יש לו על מי לסמוך.

כביסה
נשים חייבות להמנע ממלאכה בראש חודש (ביה"ל תיז ד"ה והנשים). אך מאידך מלאכות צריכות להמנע, הדבר תלוי במנהג. ולמעשה הרבה נוהגות להמנע רק מתפירה, אך כבר בארנו אשתקד שאלו שאינן תופרות בתדירות - חייבות להמנע לפחות מכביסה. ולגבי הכביסה ביום ששי זה, אזי אם

אינו לצורך שבת, אין לכבס [גם בלא הכי יש להחמיר ולא לכבס פלל בכל יום ששי כשאינו לצורך שבת, וכמ"ש הפוסקים בסמ"ק רמב]. אבל אם הוא לצורך שבת, נראה שאפשר לנשים לכבס בראש חודש. אך אם יש אפשרות שהבעל יטפל בזה, עדיף. ולפחות האשה תכין הכל, והוא יפעיל את המכונה.

כבוד ראש חודש
מצוה להרבות בסעודת ראש חודש. ואם הוא בשבת, עושים מאכל אחד יותר ממה שנוהגים בכל השבתות, כדי שיהיה נפר כבוד של ראש חודש. וכל מזונותיו של אדם קצובין מראש השנה עד ר"ה, חוץ ממה שמוציא בשבתות ויו"ט וראש חודש (שו"ע סימן תיש ומשנ"ב סם). ולכן, יש להזהר ביום ששי זה לאכל מאכל מיוחד לכבוד ראש חודש. וכן יש לבטל אידה תבטיל או לקנות מאכל מיוחד, כדי לאכלו בשבת זו לכבוד ראש חודש.

הזכרת יעלה ויבוא בשבת ר"ח
א. מי שלא אמר יעלה ויבוא במנחה של ערב שבת - צריך לחזור ולהתפלל בליל שבת פעמים, הראשון לערבית של שבת והשני לתשלומין למנחה. (ובל זה זקוק בשבת כזו שגם ביום ששי הוא ר"ח, אבל אם שבת אינו ר"ח, הדין שונה).

ב. השוכח יעלה ויבוא בערבית של שבת - אם נזכר לפני שאמר את השם של סיום ברפת הפחזיר וכו', יאמר יעלה ויבוא ויתחיל שוב ותתחיה וכו'.

ג. השוכח יעלה ויבוא בברפת המזון בסעודת השבת - אם נזכר לאחר שסיים ברפת 'ויגה ירושלים' לפני שהתחיל ברוך וכו' [של ברפת הטוב והמטיב], יאמר "ברוך אתה ה' אלו' מלך העולם שנתן ראשי חודשים לעמו ישראל לזכרון", וממשיך ברוך אתה וכו'. אבל אם נזכר לאחר שהתחיל ברוך וכו', יסיים ברפת המזון ואינו צריך לחזור.

עמוד ראשון | עמוד שני